

har vi — og det skal vi nok faa at høre fra anden Side — at bevilge Udgifterne. Derfor ønsker vi at vide noget om Konsekvenserne af det Løfte, vi skal give. Og i samme Grad som vi skal være villige til at gennemføre dette Lovforslag, maa det ogsaa være nogenlunde tiltalende for os. Den højtærede Minister kan jo godt sige, at de Udtalelser, der fremkaldt af Ministerens Udtalelser kom fra mig, forrige Gang jeg havde Ordet, taarnede nye og store Vanskeligheder op. Det er muligt, at de kan opfattes saaledes, men jeg synes, det ligger i mine første Udtalelser, at vi ønsker, at der kan opnaas Enighed om de Hovedstridspunkter, der er os imellem, saa at vi nogenlunde glade kan gennemføre denne Lovgivning.

Den højtærede Minister udtalte, at han tager Afstand fra den Tanke, at vi skulde lønne de paagældende Tjenestemænd saa daarligt, at de skulde have Sulteløn, navnlig dem, der skal optræde som Dommere o. s. v. Jeg ved ikke, hvorfor den højtærede Minister saa højtideligt tager Afstand fra det. Jeg har ikke i nogen Maade gjort mig til Talsmand for, at de skal sultelønnes. Der er ikke i mine Ord det mindste, der kan berettigge til en saadan Afstandtagen, der skulde faa det til at se ud, som om jeg havde gjort mig til Talsmand for Sulteløn. Det har jeg ikke. Netop fordi jeg ikke ønsker, at de skal have Sulteløn, fører Reformen større Udgifter med sig. Jeg er fuldstændig klar over, at disse Udgifter ingeniunde bliver smaa, og jeg tror, det var klogt, om vi ogsaa her i Tinget ret ofte tog Hensyn til Bekostningen ved Gennemførelsen af Lovforslagene. Saa vilde det sikkert komme til at se nok saa godt ud med vore finansielle Forhold. Det er et Hensyn, som jeg ikke skammer mig over at holde frem.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Ministeren følger opmærksomt, hvad jeg udtaler, bortset fra de to sidste Gange — han nævnte ogsaa min Tale forleden Dag. Hvis Ministeren ønskede at komme nærmere ind paa den, kunde han have gjort det forleden Dag i Stedet for i Dag, men da foretrak Ministeren at lade være. Og jeg skal heller ikke gaa ind derpaa nu.

Justitsministeren (Steincke): Det synes at genere det ærede 1ste tingvalgte Medlem, hvad jeg har kunnet oplyse vedrørende Sønderjydernes Stilling til dette Lovforslag. Det ærede Medlem mente, at Sønderjyderne maaske havde ladet sig bestikke af mine gode Talegaver. Det kan

jeg ikke tænke mig, idet den Sønderjyde, jeg henviste til, var daværende Folketingsmand Mads Gram, som i Folketingsudvalgets Betænkning af 27. Marts 1924 sluttede sig til Flertallet i Udvalget. Det ærede 1ste tingvalgte Medlem har sikkert en smerteblandet Erindring om, at det ikke var mig, der var Justitsminister paa det Tidspunkt. Det er altsaa en anden højtæret Justitsminister, hvis udmærkede Talegaver har formaaet at bevæge Sønderjyderne til at indtage det Standpunkt, jeg siger, de hele Tiden har indtaget. De har foretrukket at faa begyndt paa at fjerne Dommerfuldmægtigenes Privatpraksis, fremfor at der slet ingenting skete.

Det ærede Medlem har Ret i, at man selvfølgelig ikke vil kunne være bekendt at sultelønne de Dommerfuldmægtige, eventuelt Politifuldmægtige, der i Tidens Løb maatte blive statsansat som Følge af Vedtagelsen af denne Lov, og at Udgifterne derved maaske vil blive noget større, end man i 1920—21 regnede med. Men fra Statens Synspunkt kan man, hvor det drejer sig om Embedsforretninger indenfor Retsplejen, dog endnu mindre være bekendt overhovedet ikke at byde disse Folk en virkelig Løn, men at lade dem forskaaffe sig, hvad de skal have, gennem privat Praksis hos den samme Befolkning, hvis Forhold de skal bedømme som ansatte paa vedkommende Retskontor. Jeg ser ikke rettere end, at det ærede Medlems Stilling vedvarende er en saadan, at der ikke er nogen fornuftig Grund til at vente, at det ærede Medlem eller hans Parti, selv om der forelægges et Forslag, hvortil en § 5 er knyttet, til Efteraaret vil stille sig anderledes end i Dag, idet det vil være umuligt, før disse forskellige Forslag er vedtaget, at sige nøjagtigt, hvad Bekostningen vil blive, og selv om det skete, vilde det være lige saa let for den, der maaske i det hele er utilfreds med denne Ordning, at sige, at det har vi ikke Raad til, efter at vi i 20 Aar alle sammen har været klar over, at det var nødvendigt at skabe en virkelig Retsordning paa dette Omraade.

Under Hensyn hertil maa jeg endnu en Gang anbefale dem, der virkelig vil have, at vi skal have begyndt, at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er oversendt fra Folketinget.

Josiassen: Jeg er en ung Mand i Landstinget, men har dog været her længe nok til at erfare, at de Lovforslag, der virkelig betyder noget, er det ligesom Venstres Ønske at sætte Bom for Gennem-